

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5069/2023-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Filipović, OIB 11488798941, Reneševo 4, Ždrelac, koju zastupa Boris Jug, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANKA dioničko društvo, OIB 23057039320, Jadranski trg 3a, Rijeka, kojeg zastupa Damir Metelko, odvjetnik iz Zagreba, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 13. srpnja 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 24. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103721461 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 06.11.2007.g, u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF).;

II. Nalaže se tuženiku, ERSTE&STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju, MIRJANA FILIPOVIĆ, Zagrebačka 40, Novska, OIB: 11488798941, isplati iznos od 16.761,68 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 01.10.2015.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se od dana 01.08.2015.g. do 31.12.2022.g. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od dana 01.01.2023.g. do isplate se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od dana 30.12.2023.g. pa do isplate se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana;

III. Nalaže se tuženiku, ERSTE&STEIERMARKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, da tužitelju, MIRJANA FILIPOVIĆ, Zagrebačka 40, Novska, OIB: 11488798941, isplati iznos od 7.384,71 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe pa do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do dana 29.12.2023.g. određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od dana 30.12.2023.g. pa do isplate se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine,

kao i da naknadi tužitelju prouzročeni trošak ovog parničnog postupka u visini 4.975,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od dana 24. rujna 2026. do isplate u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 06.11.2007.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 2402006 – 1031262160 / 51400607 - 5103721461, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 302.420,19 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).
2. U članku 7. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika za CHF na dan odobrenja žiro-računa tuženika.
3. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF) su ništetne kako se dalje objašnjava, a što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka povrata iznosa kredita uz navedenu valutnu klauzulu.
4. Ugovorne strane su dana 17.10.2012. sklopile Aneks br. 1 Ugovora o kreditu kojim su produljile rok otplate kredita.
5. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-7129/13 od 13.06.2014., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2003. g. do 31.12.2008.g.povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

6. U navedenom dijelu, predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su i revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 09.04.2015.g.
7. Rubriciranim presudama sudovi su utvrdili da ugovorna odredba koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, banke, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.
8. Dodatna okolnost koja je presudna za ocjenu da navedene ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu na štetu potrošača, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, jest činjenica da su iste odredbe u ugovor unijete na inicijativu banke kao sadržaj standardnog ugovora banke, na koju potrošači, kao i ovdje tužitelj, nisu mogli nikako utjecati, pri čemu nije sporno da niti u ugovoru niti u općim uvjetima poslovanja banaka nisu utvrđeni parametri pod kojima će banke mijenjati promjenjivu kamatnu stopu niti metoda izračuna tih parametara.
9. Na temelju takvih utvrđenja, rubriciranim presudama, sudovi su utvrdili da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke nepoštene, pa prema tome ništetne.
10. U istom postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17 od 14.06.2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. g. do 31.12.2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.
11. Navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu

odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće.

12. Stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
13. Sukladno odredbi čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), odnosno čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013), rubricirane presude obvezujuće su i u predmetnom postupku za naslovni sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, odnosno obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku. U postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj: PŽ-6632/17 od 14.06.2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik (među ostalim bankama) u razdoblju od 2004. g. do 31.12.2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.
14. Navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće.
15. Stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

16. Dana 03.09.2019.g. Vrhovni sud Republike Hrvatske donio presudu i rješenje posl.br. Rev 2221/2018 kojim je odbio revizije tuženika i ostalih banaka protiv drugostupanjske odluke u kolektivnom sporu u dijelu u kojem je utvrđeno da su tuženik i ostale navedene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica - švicarski franak, sve suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.
17. Navedeno na konačan način potvrđuje osnovu tužbe u dijelu tražene isplate temeljem ugovorenih nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF.
18. Sukladno odredbi čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), odnosno čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013), rubricirane presude obvezujuće su i u predmetnom postupku za naslovni sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja nišetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku.
19. Imajući u vidu sve navedeno u točkama I. i II. ove tužbe, tužitelj ističe kako učinak nišetnosti gore navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli pretpostavlja tužiteljevo pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženiku bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije ugovora o kreditu u valutu euro za cijelo vrijeme primjenjivala otplata bez valutne klauzule.
20. To nadalje pretpostavlja pravo na povrat preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku do dana i na sam dan konverzije prema ugovorenom tečaju kune spram švicarskog franaka na dan isplate kredita.
21. Tužitelj je dana 10.03.2016.g. s tuženikom zaključio Aneks br. 2 Ugovora o kreditu kojom je gore navedeni Ugovor o kreditu konvertirao u valutu euro sukladno ponudi tuženika na koju je isti obvezan temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015).
22. No bitno je reći kako se provedbom navedene konverzije i zaključenjem Aneksa tužitelj ni na koji način nije odrekao svojih prava i potraživanja temeljem utvrđenja nišetnosti gore navedenih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu do dana izvršene konverzije, a niti sklapanje istog predstavlja bilo kakvu konvalidaciju učinaka nišetnosti do dana konverzije, odnosno sklapanja Aneksa.
23. Da provedena konverzija i sklapanje Aneksa ne utječe na navedeno pravo potrošača stajalište zauzima VSRH u:
 - odluci broj Rev 2868/2018 od 12.02.2019.g.
 - odluci broj Rev 18/2018 od dana 26.05.2020.g.
24. Istog je stajališta i ustaljena sudska praksa Županijskog suda u Rijeci, Osijeku, Karlovcu, Šibeniku, Zadru i Zagrebu.
25. Zaključno, tužiteljevo pravno shvaćanje, a što je najbitnije i ključno, podupiru sljedeće odluke Suda EU.
26. Odluka Suda EU broj C-118/17 Dunai c/a Erste bank Hungary, kao izvor nadnacionalnog prava, u usporedivom predmetu nišetnih odredbi ugovora o

kreditu u CHF, utvrđuje da bilo kakve zakonske intervencije u sadržaj pojedinačnog kreditnog odnosa ne mogu imati za posljedicu eliminaciju zahtjeva koje potrošač ima temeljem primjene nepoštenih (ništetnih) odredbi, bez obzira na prirodu takve intervencije.

27. Takvo jasno stajalište Sud EU je dodatno proširio u svojoj odluci broj C-452/18 Ibercaja Banco SA od 09.07.2020.g, koja utvrđuje da se potrošač može odreći učinaka utvrđenja nepoštenosti (ništetnosti) kasnijim sporazumom, ali samo pod uvjetom da je to odricanje rezultat slobodnog i informiranog pristanka potrošača, što predmetno nije i ne može biti slučaj.
28. Stoga je tužitelj tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan bez obzira na sklapanje Aneksa i provedbu konverzije, a što se ima utvrditi predloženim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.
29. Tuženik je, dakle, tijekom otplate kredita ništetno i nezakonito tužitelju primjenom valutne klauzule u švicarskom franku obračunavao kunsku novčanu obvezu primjenjujući enormno povećanje tečaja CHF spram kune, sve do dana provedbe konverzije kredita sklapanjem Aneksa.
30. Stoga je uslijed utvrđenja ništetnosti valutne klauzule u švicarskom franku:
 1. tužitelj preplatio svaki mjesec do dana konverzije kunske obveze na ime dužnih anuiteta koje su se zbog enormnog povećanja tečaja CHF spram kune uvelike povećali u odnosu na kunske iznose po ugovorenom tečaju na dan isplate kredita – ukupno iznos od 15.961,39 EUR / 120.261,08 kuna sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate.
 2. tužitelju na dan konverzije od strane tuženika nezakonito više obračunat iznos preostale glavnice (prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan konverzije) u odnosu na iznos preostale glavnice prema ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita u slučaju kada ne vrijedi valutna klauzula – ukupno iznos od 75.656,24 EUR / 570.031,91 kuna.
31. No tužitelj uzima u obzir kako je tuženik provedbom zakonske konverzije sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) tužitelju na dan konverzije izvršio otpis preostale glavnice u iznosu od 77.626,72 EUR / 584.878,51 kn a što predstavlja razliku između kunskog iznosa preostale glavnice na taj dan u CHF u odnosu na kunski iznos konvertirane preostale glavnice u EUR prema simuliranom usporedivom euro kreditu, a prema zakonski određenim pravilima konverzije.
32. Obzirom je navedenim tuženik tužitelju uspostavio restituciju gornje više obračunatog iznosa od 75.656,24 EUR / 570.031,91 kuna, tužitelj ističe kako, po osnovi više obračunate glavnice na dan konverzije, prema tuženiku nema potraživanja.
33. Stoga se ukupno potraživanje tužitelja na ime preplate zbog ništetnosti valutne klauzule odnosi isključivo na preplatu iz točke 1. te ista ukupno iznosi:
34. UKUPNO PREPLATA = 15.961,39 EUR / 120.261,08 kuna zajedno sa zakonskim zateznim kamatama
35. Tužitelj je u odnosu na navedenu preplatu postavio tužbeni zahtjev u točki 1. tužbenog zahtjeva.
36. Tužitelj u prilogu, pored gore navedene ugovorne dokumentacija, dostavlja kreditnu dokumentaciju koju u trenutku podnošenja tužbe posjeduje.

37. Tužitelj, međutim, nadalje predlaže da se u tijeku postupka od tuženika zatraži daljnja dokumentacija potrebna za izradu izračuna preplate tužitelja po predmetnom Ugovoru o kreditu – knjigovodstvena kartica prometa po kreditu do dana konverzije te u razdoblju nakon provedene konverzije kao i sam izračun konverzije.
38. Pored glavničnog iznosa preplate s osnove ništetnosti valutne klauzule CHF opisane u točki IV te iznosa zakonskih zateznih kamata na preplaćene glavnične iznose koje teku od dana konverzije do danas, tužitelj, opreza radi, u posebnoj točki kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose do dana konverzije 30.09.2015.g., pri čemu isti potražuje uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od dana podnošenja ove tužbe.
39. Naime, sukladno čl. 31., st. 2. Zakona o obveznim odnosima, na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Iz citirane zakonske odredbe, proizlazi kako vjerovnik ima pravo na tzv. procesne kamate. Dakle, tužitelj u ovom postupku ima pravo na „uglavničeni“ iznos zateznih kamata obračunatih na svaki pojedini preplaćeni iznos glavnice do dana konverzije 30.09.2015.g., zahtijevati daljnji iznos zakonskih zateznih kamata od dana podnošenja ove tužbe.
40. Opisani „uglavničeni“ iznos zateznih kamata na svaki pojedini preplaćeni iznos do dana konverzije, tužitelj potražuje opreza radi, a to zbog nejasnog (i još uvijek neslužbenog) stava zauzetog na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda 13. i 20. prosinca 2022. godine iz kojeg proizlazi kako potrošači imaju pravo na isplatu zateznih kamata na više plaćene iznose glavnice računajući od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije:
41. "Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“
42. Tužitelj smatra da citiranim stavom zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda ni na koji način nije razriješeno pitanje prava tužitelja na povrat više plaćenih glavničnih iznosa preplate uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, a koje iznose tužitelj potražuje točkom 1. tužbenog zahtjeva, obzirom da isto nije izriječno isključeno u tekstu shvaćanja. Pored toga, jasno je da takvo pravno na glavicu preplate shvaćanjem VSRH niti može biti isključeno obzirom bi isto bilo u direktnoj suprotnosti s ranijim shvaćanjima istoga suda te gore citiranim shvaćanjima Suda EU.
43. S druge strane također je jasno da provedbom konverzije glavnica utužene preplate (plaćeni iznosi spram dužni iznosi prema početnom tečaju CHF) nije podmirena, što vrlo lako može potvrditi svako provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje, pa i s te činjenične osnove otpada apriori zaključak o osnovanosti jedno zahtjeva za zateznim kamata.

44. Stoga tužitelj tužbeni zahtjev pod točkom 2., kojim izdvojeno potražuje opisane zatezne kamate do dana konverzije, postavlja isključivo ekonomičnosti i opreza radi, a kako bi navedeno u cijelosti kao glavni iznos moglo biti prihvaćeno u slučaju da sudska praksa u budućnosti zauzme stav kako tužiteljima doista pripadaju samo iznosi zateznih kamata na pojedinačne preplaćene iznose do dana konverzije.
45. K tome, ukoliko u konačnici bude zauzeto stajalište da tužitelju pripadaju i glavni iznosi, tada je jasno da i u tom slučaju tužitelju opet pripadaju i navedeni iznosi zakonskih zateznih kamata uglavničeni u točki 2. tužbenog zahtjeva.
46. Zakonske zatezne kamate obračunate na potonji iznos preplate do dana konverzije iznose 5.236,72 EUR / 39.456,07 kuna te tužitelj obračun istih prilaže uz tužbu.
47. Kako bi se svi činjenični navodi tužitelja temeljem dostavljene dokumentacije utvrdili na potpuno relevantan način, tužitelj također predlaže provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja na okolnosti navedene u točkama IV i V, a to sa zadatkom:
1. Kolike je iznose, izražene u kunama po mjesecima, tužitelj preplatio na ime dužnih kunskih iznosa anuiteta do dana konverzije 30.09.2015.g. u odnosu na kunske iznose koje bi bio dužan platiti po ugovorenom tečaju CHF spram kune na dan isplate kredita, pri čemu iznos preplate valja izraziti u valuti EUR?
48. (točka 1. tužbenog zahtjeva)
2. Koliko iznose zatezne kamate na pojedinačne iznose preplate utvrđene točkom 1. zadatka, računajući od dana plaćanja pojedinog iznosa do dana konverzije 30.09.2015.g., pri čemu iznos valja izraziti u valuti EUR?
49. (točka 2. tužbenog zahtjeva)
50. Slijedom svega navedenog tužitelj je podnio ovu tužbu i tužbeni zahtjev kako je to specificirao podneskom od 6.7.2026.
51. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi:
52. Tužitelj predmetnom tužbom u odnosu na Ugovor o kreditu broj 5103721461 od 6. studenog 2007. (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) zahtijeva da se utvrde ništetnim odredbe o valutnoj klauzuli te s te osnove potražuje iznos od 15.961,39 EUR / 120.261,08 kuna. S osnove zakonskih zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate do dana konverzije zahtijeva iznos od 5.236,72 EUR / 39.456,07 kuna.
53. Tuženik u cijelosti spori osnovanost i visinu tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova, koje će u nastavku iznijeti.
- I. O STATUSU TUŽITELJA KAO POTROŠAČA
54. Odredba članka 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZZP) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.
55. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s

ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe.

56. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju.
57. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse županijskih sudova.
58. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.
59. II. O konverziji kredita sukladno odredbama zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju NN 102/2015
60. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 10. ožujka 2016. godine sklopili Aneks Ugovora o kreditu (dalje u tekstu: Aneks) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15).
61. Tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.
 - a) Rješenje VSRH posl. br. Revd 2021/2020-6 od 1. lipnja 2022. godine
62. Vrhovni sud Republike Hrvatske je nakon odluke Suda EU u predmetu C-567/20 od dana 5. svibnja 2022. godine nastavio postupak povodom prijedloga za dopuštenje revizije u predmetu Revd 2021/2020 te je dana 1. lipnja 2022. godine donio rješenje posl. br. Revd 2021/2020-6 kojim se odbacuje revizija tužitelja protiv presude Županijskog suda u Sisku posl. br. Gž-604/2017/8 od dana 8. svibnja 2020. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-3881/15 kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom preplaćenih kamata i tečajnih razlika nastalih uslijed navodne ništetnosti odredbe ugovora o kreditu broj u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke, a koji ugovor o kreditu je konvertiran prema odredbama ZIDZPK/15.
63. Odbacujući predmetnu reviziju VSRH u rješenju Revd 2021/2020 navodi: „Imajući na umu navedeno pravno shvaćanje ovog suda u pogledu valjanosti zaključenih Dodataka Ugovorima o kreditu (tzv. ugovori o konverziji), na temelju izričitih odredaba specijalnog propisa (Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju „Narodne novine“ broj 102/15) i odnosa prema pravnim pravilima iz Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima iz odluke Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020., kao i činjenicu da se odluka u kolektivnom sporu na koju se poziva tužiteljica kao razlog važnosti istaknutog pitanja ne odnosi na navedene dodatke ugovorima niti na njih ima neposredan učinak, postavljeno pitanje nije važno pitanje u smislu odredbe čl. 385.a st. 1. ZPP.“

64. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o kreditu prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata.
- Rješenje VSRH posl.br. Gos 1/2019 od 4. ožujka 2020. godine (ogledni postupak)
65. VSRH je u tom postupku odgovorio:
66. "Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli."
67. VSRH zauzima jasno pravno stajalište da taj sporazum, bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvoriste ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15) ocijenjenom suglasnim s Ustavom RH.
68. Prema shvaćanju VSRH, a imajući prije svega na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon u odnosu na opća pravila obveznog prava te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, ne mogu opća pravila ZOO-a o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZIDZPK/15, o konverziji, dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, a to sve pod pretpostavkom da je sporazum o konverziji sklopljen sukladno prisilnim propisima ZIDZPK/15.
69. VSRH navodi i da je ZIDZPK/15 ustanovio posebna pravila temeljem kojih je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje sporazuma (Aneksa), a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi stvoriti novu pravnu osnovu odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima, pa je stoga sporazum o konverziji valjan i proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona nesistenskog karaktera.
70. U pogledu pitanja jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita (prvenstveno zahtjevi za isplatu) nakon sklopljenog sporazuma o konverziji, VSRH u drugom dijelu upućuje na već ranije iznesene razloge svoje odluke o postojanju pravnog interesa glede kondemnatornih zahtjeva (vidjeti str. 5. – 6. obrazloženja odluke).
71. U tom dijelu VSRH navodi:
72. „Dakle, treba reći da se postojanje pravnog interesa, posebice kod kondemnatornih zahtjeva (o kojemu je uz deklaratorni zahtjev bila riječ u predmetu broj Rev-2868/2018), ne može načelno isključiti, a što bi u protivnom trebati dokazivati tuženik. U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona.

73. Tako treba tumačiti i drugu odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., koja se također bavila pitanjem pravnog interesa, u okviru kolektivne sudske zaštite kojom se sud bavio u tom predmetu, odnosno postojanjem pravnog interesa za utvrđenje ništetnosti onih kredita vezanih uz CHF glede kojih nije sklopljen sporazum o konverziji u kredite vezane uz EUR-e.“
74. Slijedom navedenog, VSRH zauzima pravno shvaćanje da načelno korisnici kredita koji su izvršili konverziju kredita iz CHF u EUR imaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve (jer treba poći od toga da podnositelji kondemnatorne tužbe u pravilu ne moraju dokazivati postojanje pravnog interesa), ali ipak samo pod uvjetom da ističu one razloge ili okolnosti eventualne ništetnosti koji se tiču same konverzije, bilo zbog razloga iz općeg obveznog prava bilo zbog toga što konverzija nije eventualno provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15.
75. Dakle, u svim drugim slučajevima, kao što je to i u ovom pojedinačnom predmetu, korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama.
76. Slijedom prethodno rečenoga, pravna stajališta VSRH izražena u odluci posl.br. Gos 1/2019 primjenjiva na ovaj konkretan slučaj su sljedeća:
- i. Aneks ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je;
 - ii. Aneksom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca;
 - iii. Tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove,
 - iv. Tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Aneksa pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita.
77. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama.
78. Osim toga, tužitelj u tužbi uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu.

79. Međutim, ukoliko bi tužitelj osporavao provedenu konverziju sukladno odredbama ZIDZPK/15, tuženik predlaže provođenje financijskog vještačenja na način da se vještak očituje da li je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK/15 te jesu li su prilikom izračuna konverzije i sklapanja Aneksa predmetnog Ugovora o kreditu bile uzete u obzir navodne preplate tužitelja vršene s obzirom na promjene u kamatnim stopama kroz razdoblje od početka otplate predmetnog kredita pa do konverzije kao i da li je pri izračunu konverzije u obzir uzeta valuta kredita (CHF-EUR).
- Rješenje VSRH posl.br. Rev 1014/18
80. Stav VSRH iz rješenja posl. br. Revd 2021/2020-6 je već prethodno bio zauzet u rješenju posl.br. Rev 1014/18 kojim se odlučivalo o troškovima postupka kod povlačenja tužbe uslijed provedbe konverzije.
81. Osobito se ukazuje na točke 12. i 13. cit. rješenja u kojima sud ističe:
82. „12. Prema shvaćanju revizijskog suda tuženik je postupajući u skladu s odredbom članka 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je tužitelj prihvatio i s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, zapravo ispunio tužbeni zahtjev u okviru kojeg je tužitelj zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa.
83. 13. Stoga, u situaciji kada je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je umanjena glavica duga, ima se smatrati udovoljenje tužbenom zahtjevu kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji se odnosi na promjenjive ugovorene kamate i isplatu više plaćenih kamata, pa osnovano u konkretnom slučaju tužitelj potražuje naknadu troškova parničnog postupka u skladu s odredbom članka 158. stavak 1. ZPP.“
84. Ujedno tuženik ističe da je i Županijski sud u Varaždinu primjenjujući prethodna pravna shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela održanoj 7. lipnja 2023. godine jednoglasno donio sljedeći zaključak:
85. „Potrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (ništetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu.“
86. Slijedom navedenog, očito je da tužitelj nema valjanu pravnu osnovu utvrđivati ništetnost pojedinačnih odredbi te zahtijevati bilo kakvu isplatu s te osnove.
87. b) Odluka Suda EU u predmetu C-567/20
88. U suglasju sa pravnim shvaćanjima VSRH je i odluka Sud EU od dana 5. svibnja 2022. godine u predmetu C-567/20, kojom odlukom je odgovorio na prvo pitanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koje je u bitnome navodilo imaju li potrošači pravo da sudski osporavaju odredbe osnovnog ugovora ili na zakonu uspostavljenog dodatka ugovoru kako bi ostvarili pravo na povrat sve koristi koju je banka stekla zbog nepoštenih odredbi.
89. Sud EU je u odluci C-567/20 utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi Ugovora o kreditu i/ili Aneksa kojim je provedena konverzija, pa tako niti pravo povrata navodnih koristi, i to u bitnom zbog sljedećih razloga:

- odredbe Glave IV.a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15) sukladno čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EZ isključene su od ispitivanja nepoštenosti (nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive – toč. 55, 59 i 64 Odluke);
 - cilj zakonodavca kod donošenja ZIDZPK/15 bila je uspostava ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana te je taj cilj opisanom zakonodavnom intervencijom i postignut – toč. 57 i 62 Odluke); te
 - ugovorne strane zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile su navodno ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova.
90. Dakle, Sud EU je u pravnoj stvari C-567/20 meritorno odlučio te iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti i to prije svega uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime, navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge.
91. Radi se o pravnom stavu koji nije nepoznat u praksi Suda EU i koji je Sud EU već iznio u drugim odlukama koje su posljedica zahtjeva za prethodnu odluku drugih država članica, kao što su primjerice odluke C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. godine i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine (štoviše na odluku C-243/20 Sud EU se pozvao i u odluci C-567/20 – vidjeti toč. 57. odluke).
92. Tako je Sud EU u prethodno navedenim odlukama iznio svoj pravni stav koji se reflektira i u odluci C-567/20, a to je da konverzija kredita u EUR, koja je provedena na zakonskoj osnovi i sukladno odredbama ZIDZPK/15 kao i njezini učinci, ne mogu biti predmetom ispitivanja nepoštenosti.
93. Drugim riječima, Sud EU kroz svoje odluke, a sada u konačnici i kroz odluku C-567/20, jasno izražava svoje pravno stajalište da su iz primjene Direktive 93/13/EZ isključene sve one odredbe potrošačkih ugovora koje su posljedica tj. odraz zakonskih odredbi pojedine države članice EU.
94. Tako Sud EU u svojoj odluci C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba“ s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovu izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama.
95. U predmetu C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi.
96. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno

- pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva.
97. Slijedom navedenog, sukladno utvrđenjima Suda EU iz odluke C-567/20, jasno proizlazi da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je isto tako odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti!
98. Stoga su svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni) isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti i to kao apsolutna pravna predmnijeva tj. neoboriva zakonska presumpcija (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca.
99. U ovom kontekstu, u pogledu uspostave ravnoteže koja se ranije navodi, tuženik ukazuje sudu na sljedeće odredbe ZIDZPK/15 koje se odnose upravo na to pitanje.
100. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu.
101. Toč. 3. cit. odredbe propisano je da se početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. (kako je prethodno navedeno), i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta.
102. Odredbom čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK propisano je da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate.
103. Dakle, ZIDZPK-om je točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR, a tuženik je sukladno tim zakonskim odredbama bio u obvezi ponuditi tužitelju sklapanje Aneksa, a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome želi li ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima.

104. Slijedom svega ranije navedenog, uslijed mehanizma konverzije kako je isti propisan ZIDZPK-om, a u skladu sa zaključcima Suda EU iz odluke u predmetu C-567/20, dolazi se do sljedećih utvrđenja:
- i. tužitelj je slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom – provesti konverziju kredita iz CHF u EUR;
 - ii. navedenim je stvorena nova pravna osnova između ugovornih strana, ovdje parničnih stranaka, i to s retroaktivnim učinkom konverzije;
 - iii. pri tome je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža, i to retroaktivnim priznavanjem cjelokupnih iznosa uplaćenih na ime povrata kredita u CHF, pa tako i svih mogućih preplata koje bi proizlazile iz osnovnog ugovora o kreditu;
 - iv. tužitelj se u ovom predmetu ne može pozivati na odredbe Direktive 93/13/EZ kao mjerodavne, jer je Sud EU u svojoj odluci u predmetu C-567/20 na to pitanje dao jasan i nedvosmislen odgovor.
- Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu tužitelja, podredno odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.
105. Ukoliko naslovni sud ne bi odbacio tužbu, odnosno odbio tužbeni zahtjev, tužitelja iz prethodno navedenih razloga, tuženik se na pojedine tužbene zahtjeve očituje kako slijedi.
106. O nedopuštenoj i nepoštenoj primjeni valutne klauzule izražene u CHF
- a) Prigovor zastare
107. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja u zastari.
108. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO).
109. Odredbom čl. 118. ZZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.
110. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a.
111. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 5. lipnja 2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari.
112. b) O odluci VTS-a i VSRH-a u kolektivnom postupku i presudama Suda EU
113. Dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske

posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

114. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluka Suda EU u predmetima C-81/19 i C-243/20, koje se vezano za konverziju razmatraju ovom odgovoru na tužbu.
115. Naime, kao što je i gore navedeno, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepošteno, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora.
116. Navedeni stav se ima primijeniti i na zakonsku odredbu o valutnoj klauzuli sadržanoj u čl. 22. Zakon o obveznim odnosima.
117. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu propisuje da će se povrat obveza po tom kreditu obračunati po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Odredba članka 22. Zakona o obveznim odnosima propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti te da ako strane nisu ugovorile drugi tečaj, obveza se ispunjava u valuti Republike Hrvatske prema prodajnom tečaju koji objavi devizna burza, odnosno HNB i koji vrijedi na dan dospelosti, odnosno, po zahtjevu vjerovnika, na dan plaćanja.
118. Dakle, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u ovo-predmetnom ugovoru odraz je dispozitivne zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima te je stoga sukladno mišljenju Suda EU izraženom u odlukama C-81/19 i C-243/20 isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, čak i ako se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo.
119. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi.
120. c) O informiranosti tužitelja i postupanju tuženika u fazi pregovora
121. Odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske od 30. lipnja 2022. godine u predmetima broj U-III-4372/2021 i U-III-5458/2021 utvrđeno je da ako se odluka o nepoštenosti (ništetnosti) odredaba potrošačkog ugovora u pojedinačnom potrošačkom sporu temelji na presumpciji da odrođenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora nisu dane odgovarajuće obavijesti o odredbama tog ugovora, a ta okolnost nije bila predmetom utvrđivanja i dokazivanja u kolektivnom sportu, onda su u pojedinim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu (unatoč tome što ih nisu utvrdile konkretnim formuliranim ili standardnim ugovorom) ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je

potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takovog ugovora. (točka 22. odluka)

122. Stoga tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak.
123. Naime, tuženik je prvenstveno u reklamnom materijalu kao i oglasima:
- u ponudi nudio kredite uz valutnu klauzulu u CHF, EUR i USD (a ne isključivo ponudu kredita u CHF);
 - ni na koji način nije preferirao, sugerirao ili nagovarao druge potrošače pa tako i tužitelja na bilo koju opciju iz ponude;
 - težište stavio na kreditiranje bez jamaca dakle na opću ponudu stambenih kredita bez jamaca;
 - isticao je da svako kreditno zaduživanje, bez obzira na valutnu klauzulu predstavlja određeni rizik kojeg tražitelj kredita pa tako i tužitelj mora biti svjestan;
 - na letcima egzaktno, grafički prikazao kretanje tečaja CHF, EUR i USD u odnosu na kunu za razdoblje od 6 (šest) godina prije 2004;
124. Tuženik nadalje napominje kako su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama. U svim poslovnicama Banke svakodnevno je moguće provjeriti i tečaj određene strane valute, a navedene informacije tužitelj je mogao dobiti i na besplatnom info telefonu Banke 0800 7890 ili na Internet stranici Banke www.erstebank.hr.
125. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina:
- i. Iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da sadrži posebnu odredbu VALUTNA KLAUZULA u kojoj je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju ERSTE BANKE za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelj je potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja.
 - ii. Iz - Informacija Pojam «valutna klauzula» i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom - koji su svi potencijalni korisnici kredita mogli preuzeti i koji su bili na dispoziciji svim potencijalnim potrošačima pa tako i tužitelju u poslovnicama jasno je vidljivo da je tuženik dao upozorenje korisnicima kredita. U navedenom dokumentu stoji jasno upozorenje da promjena tečaja stranih valuta za koje je vezana klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) utječe na promjenu iznosa povrata kredita u kunama. Navedeni dokument sadrži i primjer promjene mjesečnih anuiteta kada je mjesečni anuitet EUR 100.- . Pa tako se navodi da ukoliko jedan mjesec

srednji tečaj banke iznosi kn 739,54 za 100 Eur, a slijedeći mjesec 753,36 za 100 Eur, tada je obveza korisnika kredita za taj mjesec da vrati iznos od kn 753,36. Dakle, prikazan je primjer u Eurima iz kojeg je vidljivo da se mjesečni anuitet u razmaku od samo jednog mjeseca može promijeniti za skoro 2%. Naravno u slučaju da se tečaj promijeni na niže tada je i obveza korisnika kredita manja.

126. Nadalje, u istom dokumentu tuženik informira potrošače pa tako i tužitelja da je svakodnevno moguće provjeriti tečaj određene strane valute i to na besplatnom telefonu banke ili na internet stranici banke. Također je tuženik u tom dokumentu informirao korisnike kredita da ne može preuzeti odgovornost niti jamčiti na bilo koji način za eventualne slučajeve povećanja kunske protuvrijednosti iznosa pri otplati kredita uslijed promjene tečaja.
127. iii. Iz brošure Stambeni krediti ERSTE BANKE koja je bila prilog uz "Novi list", a koja su također dobivali potencijalni korisnici kredita u banci pa tako i tužitelj, također je vidljivo da je tuženik upozoravao i posebno na rizik podizanja kredita uz valutnu klauzulu u švicarskim francima ili američkim dolarima. Iz nje je vidljivo da je tuženik dao informaciju o kretanju valuta unazad šest godina prema kojoj se vidi da je tečaj EUR bio najstabilniji, potom tečaj CHF -a te nakon toga USD-a. Također je tuženik dao preporuku korisnicima kredita da kredit vežu uz valutnu klauzulu ovisno o primanjima koja imaju i koja su im vezana za neku od navedenih valuta.
128. iv. Svaki korisnik kredita pa tako i tužitelj također je dobio brošuru u kojoj je naveden Grafički prikaz kretanja tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998g. do 2004g. godine u kojoj je tuženik počeo odobravati kredite uz valutnu klauzulu u CHF. Iz navedenih grafova upravo je vidljivo da se tečaj CHF-a u odnosu na kunu kretao u rasponu od 1 CHF = 4,2 kune do 1 CHF = 5,2 kune, dok se tečaj kune u odnosu na Euro kretao od 7 kn za 1 Euro do 7,7 kuna za jedan Euro.
129. Iz navedenog proizlazi da su korisnici kredita u CHF pa tako i tužitelj bili informirani da je volatilnost tečaja kune u odnosu na CHF u zadnjih šest godina bila znatno veća u odnosu na volatilnost tečaja kune u odnosu na Euro.
130. Dakle, iz svega gore navedenog proizlazi kako je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak.
131. Osim toga, tuženik uz ovaj odgovor na tužbu dostavlja i pisani iskaz gđe. Danice Kozica (voditeljice Službe upravljanja ciljanim proizvodima, a kasnije direktor Direkcije podrške prodaji), koja u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora bila zadužena za nadzor i koordinaciju rada zastupnika tuženika u pogledu ugovaranja ugovora o kreditu ovakve vrste te predlaže da se isti uzme u obzir.
132. Također, gđa. Kozica je svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika poslala mail u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja.

133. Predloženim saslušanjem tužitelja, dostavljenim pisanim iskazom i informativnim letcima tuženik želi dokazati razinu informacija koje su bile pružene tužitelju, odnosno da je tužitelj bio sasvim dovoljno informiran o riziku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu kako prije, tako i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a sve u skladu s odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske od 30. lipnja 2022. godine u predmetima broj U-III-4372/2021 i U-III-5458/2021 i tuženikovom pravu na dokazivanje informiranosti tužitelja.
134. d) O nepostojanju «ekstra profita» Banke
135. Tuženik također ističe kako tužena niti je ostvarila, niti može ostvariti ekstra profit na tečajnim razlikama jer je i sama zadužena u CHF te tako trpi isti tečajni rizik u CHF. Tome govori u prilog i činjenica da banka ne bi smjela imati obvezu u devizi, a potraživanje u kunama. Bilo kakvo odstupanje stvara valutni rizik koji si Banka ne može priuštiti. Odnosno, primjera radi, otplatom duga od strane korisnika kredita u iznosu od 100 CHF, banka podmiruje svoju obvezu u iznosu od 100 CHF prema svojem vjerovniku.
136. Odnos obveza i potraživanja u stranim valutama u bankarskom poslovanju strogo je reguliran i kontroliran od strane Hrvatske Narodne Banke (dalje HNB) koja je, svojom Odlukom o ograničavanju izloženosti kreditnih institucija valutnom riziku (NN 38/2010 i 62/2011) u čl. 8. propisala da je kreditna institucija dužna krajem svakoga dana uskladiti svoju ukupnu otvorenu deviznu poziciju (razliku između potraživanja i obveza u pojedinoj valuti). Upravo iz toga razloga banka vodi konzervativnu politiku izloženosti valutnom riziku te sukladno tome poštujući gore navedenu Odluku HNB-a, kao i limit iz odluke, Banka ne može i ne smije kredite uz CHF valutnu klauzulu financirati iz kunkskih izvora već isključivo iz CHF izvora.
137. Plasmani Banke denominirani u CHF-u su pokriveni adekvatnim obvezama Banke u istoj toj valuti u skladu sa svim pozitivnim propisima. To je razvidno i iz dopisa HNB-a od 10. lipnja 2013. godine, a iz kojeg jasno proizlaze i sljedeće dvije činjenice:
- promjena tečaja kune prema bilo kojoj valuti ne može bitno utjecati na financijski rezultat kreditnih institucija (strana 2. dopisa HNB-a)
 - banke su imale uredno evidentiranu obvezu u CHF (strana 3. dopisa HNB-a)
 - tuženik se vodio izrazito konzervativnim pristupom po pitanju otvorenosti svoje devizne pozicije
138. Dakle iz svega nesporno proizlazi da je i Banka imala obveze u CHF-u te da stoga nije imala niti ima bilo kakve namjere usmjerene ka ostvarivanju ekstra profita.
139. U slučaju kada bi se valutna klauzula utvrdila ništetnom kako to predlaže tužitelj, to nikako ne bi značilo da Banka gubi navodno stečeni ekstra profit, nego štoviše da ona kao kreditor snosi izravan gubitak na tečajnim razlikama jer ona i dalje i sama ima kreditnu obvezu prema svojim vjerovnicama.
140. e) Zaključno
141. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost

ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti.

142. Stoga, sukladno recentnom stajalištu Suda EU izraženom u odluci br. C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) i odluci C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) ta je odredba isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti pa se predlaže naslovnom sudu odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja s te osnove.
143. Međutim, neovisno o tome, iz gore priloženih okolnosti, proizlazi da je tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak.
144. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama.
- O zakonskim zateznim kamata
145. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan.
146. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
147. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.
148. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“
149. Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i

to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

O uračunavanju negativnih razlika

150. Tuženik ističe da se prilikom izračuna navodne preplate tužitelja u svakom slučaju moraju uračunati i iznosi koji su manje plaćeni, tkz. negativne razlike, s osnove valutne klauzule i to neovisno o tome je li tuženik u postupku istaknuo bilo prigovor radi prijeboja ili protutužbu za navedene negativne razlike.
151. U pogledu uračunavanja tkz. negativnih razlika je konačnu odluku donio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju posl. broj Rev 1277/2022-2 od 8. ožujka 2023. godine.
Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu tužitelja podredno odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.
152. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, uvid u Ugovor o kreditu broj 2402006-101262160/51400607-5103721461 dana 6.11.2007., saslušana je tužiteljica, provedeno je financijsko vještačenje po DARFIN d.o.o.
153. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
154. U ovom postupku sporna je aktivna legitimacija tužiteljice, osnovanost tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, pravni interes tužiteljice za podnošenje ove tužbe obzirom na provedenu konverziju.
155. Na okolnost aktivne legitimacije i osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužiteljicu.
156. Tužiteljica je iskazala da je ugovor o kreditu sa bankom sklopila isključivo radi stanovanja djece. U vrijeme sklapanja ugovora imala je kafić, ali stan nije korišten ni u kom segmentu za potrebe tog kafića. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu banka joj je ponudila sklapanje ugovora u HRK, EUR i CHF, s time da je napomenuto da je ugovor u CHF povoljniji, odnosno da je kamata povoljnija nego u preostale dvije valute. Pri tome nije bila upozorena na bilo kakve rizike vezane uz CHF, niti joj je pojašnjeno da HNB ne štiti CHF u odnosu na EUR. Ugovor je konvertiran u EUR jer je željela stabilniju valutu, obzirom su rate u CHF znatno rasle tijekom otplate kredita. Tako joj je preporučeno da izvrši konverziju u EUR, morala je uzeti i moratorij na dvije godine jer nije mogla otplaćivati ugovorne rate. Prilikom sklapanja aneksa ugovora nije bila upozorena niti na kakve posljedice konverzije ugovora. Kredit još uvijek nije otplatila, preostalo joj je još 136.000,00 EUR. Niti kod javnog bilježnika nije upozorena na bilo kakve rizike u svezi sklapanja ugovora u CHF. Rate plaća u banci, putem obavijesti koju dobije putem mobitela. Prije potpisivanja ugovora, ugovor je pročitala.
157. Nakon saslušanja tužiteljice sud je nedvojbeno utvrdio da je tužiteljica stan zbog kojeg je sklapala ugovor o kreditu namijenila isključivo za

stanovanje svoje djece. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu imala je kafić, ali stan nije ni u kom segmentu korišten za potrebe poslovanja tog kafića, već isključivo radi stanovanja. Dakle, tužiteljica nesporno ima status potrošača, fizička je osoba koja je stan kupila isključivo za potrebe stanovanja i stan nikada nije korišten za potrebe kafića kojeg je imala u tom trenutku, niti u svrhu njezine poslovne poduzetničke djelatnosti kojom se bavila. Nadalje, iz saslušanja tužiteljice također proizlazi da su joj ponuđeni ugovori i u drugim valutama, ali joj je naglašeno da je ugovor u CHF najpovoljniji sa najnižom kamatnom stopom, što je svakako utjecalo na tužiteljicu da sklopi povoljniji ugovor, međutim pri tome nije upozorena ni na koji način na eventualne rizike CHF. Ugovor je konvertirala u EUR iz razloga što su rate kredita konstantno rasle, stoga nije bilo mogućnosti dalje otplaćivati ugovor u CHF i još uvijek otplaćuje taj ugovor, čak je morala i uzeti moratorij na dvije godine. Upravo iz razloga jer ugovorne rate nije mogla plaćati. Takvim postupanjem banka je iskoristila svoj položaj jače ugovorne strane u ovom ugovornom odnosu u odnosu na tužiteljicu koja nema dovoljno znanja o financijskom poslovanju, čime je došlo do neravnopravnosti i neravnoteže stranaka u ugovornom odnosu. Banka je na taj način postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).

158. Predmet ovog spora je zaštita tužitelja u smislu odredbe Zakona o zaštiti potrošača prema kojima su odredbe Ugovora o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bio ugovoren CHF kao valuta za koju je vezana glavnica, a radi se o nedopuštenoj i nepoštenoj primjeni valutne klauzule izražene u CHF.
159. Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je uzeo u obzir presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12, koja je dijelom potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH br. posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018.g. u kojima je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, a prema kojima je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u njima ništene i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezna glavnica CHF, a da se prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kredita nisu bili u cijelosti informirani o svim potrebnim parametrima vezanima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti.
160. Ovdje se napominje da se radi o Ugovoru koji je sklapan u spornom razdoblju od 01.01.2004.g. do 31.12.2008.g. u kojem je na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03), a od 07.07.2007.g. novi Zakon o zaštiti potrošača (NN 79/07) dopunjen i izmijenjen Zakonom o izmjenama Zakona i dopunama zakona o zaštiti potrošača koji je stupio na snagu 16.07.2009.g., a odredbama čl. 81.-88. bilo je uređeno piranje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima tj. kasnije odredbama čl. 96. -102. ZP-a.
161. Odredbom čl. 81. st. 2. i 3. ZP/03 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu o pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo jer je ista unaprijed formulirana

od strane trgovca te potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

162. Člankom 84. ZZP-a/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetnoj cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.
163. Odredbama novo ZZP-a i odredbom čl. 96. st. 1. i 2. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo se smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
164. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
165. Prema odredbi čl. 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su jasne, lako razumljive i uočljive.
166. Međutim, sud prihvaća tvrdnju tužitelja da banka nije upozorila na ekonomske posljedice i rizike koji proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule CHF.
167. Ovaj sud smatra da je odredba o valutnoj klauzuli CHF podložna testu nepoštenosti u skladu s čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača jer nije bila razumljiva budući tužitelj nije bio upozoren na posljedice ugovaranja valutne klauzule CHF.
168. Sud smatra da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo jer je odredba sastavljena po unaprijed napisanom i tipskom ugovoru.
169. I konačno primjenom valutne klauzule CHF uzrokovala je znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja, jer nije bila ugovorena mogućnost promjene valute ili druga mogućnost zaštite od rizika, snažnog jačanja valute CHF pa su sve posljedice svaljene na tužitelja, dok je banka dobivala veći broj novčanih jedinica stabilne domaće valute koja je imala istu kupovnu moć kao i u vrijeme ugovaranja kredita.
170. Niti iz jednog dokaza ne proizlazi da se tuženik zaduživao na inozemnim tržištima u CHF iznosima.
171. Zaključno zbog ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli ugovor bi bio ništetan jer ne bi mogao opstati bez odredbe o valutnoj klauzuli.
172. Slijedom navedenog sud smatra da tužiteljici pripada razlika koja je nastala povećanjem tečaja CHF u odnosu na HRK tijekom otplate kredita, i banka je dužna tužiteljici vratiti ono što je banka stekla po takvom ugovoru u skladu s čl. 1111 Zakona o obveznim odnosima.
173. Glede prigovora zastare
174. Istaknuti prigovor tuženika glede zastare neosnovan je iz razloga što je presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu br. Rev-2245/17 od 20.3.2018. jasno navedeno da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača prekida zastara na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.
175. Glede pravnog interesa tužiteljice na podnošenje tužbe nakon konverzije valja istaknuti:

U odnosu na tvrdnje tuženika da je tužitelj sklapanjem Dodataka ugovora o kreditu izgubio pravni interes za vođenje ovog postupka jer su voljom ugovornih strana u cijelosti otklonjene posljedice nepoštene ugovorne odredbe o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i da su riješene sve preplate koje su izvršene temeljem osnovnog ugovora o kreditu te da ništetnost osnovnog ugovora o kreditu ne povlači za sobom ništetnost Dodatka ugovoru o kreditu, valja navesti da tužitelj ima pravo tražiti povrat onog iznosa koje je neosnovano preplatio po ugovoru o kreditu od 30.3.2006. neovisno o izvršenoj konverziji.

176. . U odnosu na nesporno provedenu konverziju (sukladno odredbama ZIDZPK) sud smatra kako sama činjenica provođenja konverzije ne može isključiti pravo i mogućnost potrošača na restituciju u pogledu onog ugovornog uređenja koje je utvrđeno nepoštenim i posljedično ništetnim.

177. . Ovo stoga jer suprotno stajalište ne proizlazi niti iz samih odredaba ZIDZPK-a kao niti iz odredaba ZZP-a u pogledu zaštite potrošača, odnosno općih odredbi ZOO-a. Naime, ukoliko su određene ugovorne odredbe utvrđene ništetnima, potrošača valja dovesti u situaciju koja će ispraviti posljedice takvog nepoštenog ugovaranja. U postupcima u kojima stranke nisu provele konverziju takvo postupanje je olakšano činjenicom da su nepošteno ugovorene odredbe egzistirale tijekom čitavog trajanja otplate (u slučaju da je kredit otplaćen prije stupanja na snagu konverzije) ili činjenicom da potrošač nakon mogućnosti provođenja konverzije nije pristao na istu. Međutim, u slučaju poput ovog koji je predmetom postupka (tj. kada je potrošač pristao na konverziju) potrebno je utvrditi kakav je njezin učinak na ugovorne odredbe koje su naknadno utvrđene nepoštenim i posljedično ništetnim.

Pri tome je bitno naglasiti da izračun i način na koji je provedena konverzija polazi od metodologije koja je potpuno različita od one primijenjene u ovom postupku (tj. glede nepoštenog ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope). Ovo stoga jer konverzija i njezin izračun nije polazila od nepoštenog ugovaranja navedenih ugovornih odredbi, već od toga da se jedan bankarski proizvod (kredit ugovoren s valutnom klauzulom CHF) konvertira tj. denominira u posve drugi bankarski proizvod (kredit denominiran u EUR), a sve sa svrhom da bi se potrošači zaštitili od posljedica ugovornih odredbi koje su plaćanje vezale uz CHF. U tom smislu je odredbom čl. 19. b i ZIDZPK-a propisano da:

178. "Konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR". Dakle, kako provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provedena (čl. 19 c ZIDZPK-a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji

su takve kredite ugovorili u valuti EUR, to je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi da li je provođenje konverzije dovelo do pravične ravnoteže u ugovornim odnosima između stranaka, odnosno pitanja da li je konverzija u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala u slučaju utvrđenja nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Ako to nije slučaj, tada potrošači moraju imati pravo ostvarivanja pune zaštite te konverzija ne može smanjiti stupanj zaštite koji im pripada obzirom da zakon temeljem kojeg je konverzija provedena nije isključio mogućnost potrošača na ostvarivanje restitucije temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

Takvo stajalište proizlazi i iz standarda ustanovljenog u okviru jurisprudencije Europskog suda (predmet C-118/17 Dunai od 14. ožujka 2019., ECLI:EU:C:2019:207.), ali i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske u rješenju br. Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. gdje je navedeno da: "...bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima...".

Naime cilj ZID ZPK iz 2015. nije obeštio tužitelja kao potrošača, niti je taj Zakon propisao da banke imaju vratiti korisnicima kredita u švicarskim francima do tada preplaćene kamate, niti je vršio obeštećenje korisnika kredita u švicarskim francima na način da bi banka vratila korist koju je stekla na temelju nepoštenih i ništetnih ugovora o kreditu, odnosno nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o valuti švicarski franak i kamati, a na način da potrošača vrati pravno i činjenično u početni položaj, već je cilj bio izjednačiti korisnike kredita u švicarskim francima s korisnicima kredita u valuti EUR. Time je izračun konverzije kredita do dana konverzije 30.9.2015. napravljen upravo uz uvažavanje i primjenu odredbi o valuti švicarski franak i odredbi o kamatnoj stopi koja se mijenja odlukom banke, pa je predmet konverzije bila valutna klauzula- švicarski franak kao valjana, te su u konverziji primijenjene iste nepoštene kamatne stope koje se mijenjaju jednostranom odlukom banke baš kao i u kreditima u švicarskim francima, dok se nakon 30.9.2015. otplata kredita nastavlja uz primjenu valutne klauzule, sada u valuti EUR i sada sa pro futuro novo definiranom kamatnom stopom na način da je ona opet promjenjiva u skladu s Općim uvjetima banke i ponovo određena samovoljno od strane tuženika po principu "uzmi ili ostavi".

Konverzija kredita napravljena je prema kalkulatoru konverzije koju je dao ZID ZPK iz 2015. u odredbama toga Zakona odnosno čl. 19.c. kojim odredbom je propisan način izračuna konverzije kredita, te je st. 1. propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i dan je način izračuna u toč. 1.,2.,3. i 4. tog članka.

Ono što je banka stvarno napravila i kako je provedena konverzija je to da je banka zatečenu glavnicu koja je bila na dan 30.9.2015. smatrala početnom glavnicom. Da bi banka mogla napraviti konverziju, ona je napravila projekciju kredita u eurima kakav bi taj kredit izgledao da je otpočetak bio u eurima, što

znači da se radi o stabilnoj valuti koju štiti HNB i gdje se ne mijenja tečaj, ali je na tu projekciju kredita primijenila jednostrano promjenjivu kamatnu stopu koja je u isto vrijeme bila na kredite u eurima.

179. Znači banka je smatrala početnom glavnici onu zatečenu glavnici dužnika u CHF-u koja je zatečena na dan 30.9.2015. i tu zatečenu glavnici je zatvarala prema projekciji kredita sa stvarnim uplatama tužitelja, a koje stvarne uplate su na dan 30.9.2015. u sebi sadržavale i ništetnu jednostrano promjenjivu kamatnu stopu i ništetnu valutnu klauzulu.

180. Dakle banka je prilikom konverzije napravila projekciju kredita kao da je kredit otpočetak bio u eurima, obračunala je promjenjivu kamatnu stopu kakvu je u isto vrijeme primjenjivala na kredite u eurima i taj fiktivni otplatni plan je zatvarala sa stvarnim uplatama koje je tužitelj učinio do tada i tako je utvrđeno je li potrošač štogod preplatio po kreditu ili je banci nešto ostao dužan. Nastala preplata se nije vraćala potrošaču, već se koristila za podmirenje budućih obveza po konvertiranom kreditu.

181. Stoga prilikom konverzije banka ni na koji način nije utvrdila do tada učinjene preplate po kamati i valuti, već se uspoređivao početni otplatni plan kredita u CHF-u s početnim fiktivnim euro kreditom kakav bi bio, pa se preplata utvrdila na temelju razlike stvarnog otplatnog plana u švicarskim francima i projiciranog otplatnog plana kredita u euru kakve je banka nudila u isto vrijeme drugim potrošačima i utvrdila se razlika između ta dva otplatna plana koja je mogla nastati ili su potrošači bili u konačnici još platiti banci neki dodatni iznos.

Dakle, cilj ZID ZPK/15 nije bio obešteti dužnike već izjednačiti potrošače čiji su krediti bili denominirani u švicarskom franku sa potrošačima koji su kredite imali denominirane u euru, a niti jednom jedinom odredbom ZID ZPK/19 nije bilo određeno obeštećenje dužnika u CHF-u.

182. Konverzija se odnosi isključivo na ugovorne odnose koji su proizašli iz predmetnog kredita, a niti jedna odredba ZID ZPK-a ne širi primjenu konverzije na druge- izvanugovorne odnose, poput stjecanja bez osnove, o čemu je riječ kod kondemnatornih tužbenih zahtjeva kojima se potražuju preplaćena kamata, preplaćena valuta i zatezne kamate.

183. Aneksima / sporazumima / dodacima kojima je konverzija provođena reguliran je samo ugovorni odnos za period nakon konverzije, a njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata i tečajnih razlika za period do konverzije, što je predmet ovog tužbenog zahtjeva radi čega tužitelj ima pravo na preplatu po kamati i valuti, iako je kredit konvertiran.

184. Pregledom Dodatka ugovora o kreditu sud je utvrdio kako se tužitelj nigdje nije odrekao svojih potraživanja, niti se odrekao prava na potpuno obeštećenje, niti se odrekao tužbe i sudske zaštite, niti je bilo kakvo odricanje bilo propisano Zakonom. Dapače, u čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14, 110/15 i 14/19) propisano je kako se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti, a slično je propisano i u samom ZID ZPK /15 u čl. 19.e. gdje je bankama bilo zabranjeno da u Dodacima ugovora ugovaraju odricanje od bilo kakvih potrošačkih prava. Stoga je zaključno mišljenje suda da tužitelj nije obeštećen za preplatu temeljem jednostrano promjenjive kamatne stope i preplate temeljem valutne

klauzule i ima pravo na povrat preplaćenih iznosa, a zbog čega je osnov zahtjeva u cijelosti utvrđen. S druge strane tuženik tijekom postupka suprotno sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a niti nije dokazao.

Glede odluke sa zajedničke sjednice Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojoj potrošačima pripadaju samo zakonske zatezne kamate tekuće od svakog preplaćenog iznosa do konverzije...

185. Prvostupanjski sud smatra da tužitelju pripada pravo na potpuno obeštećenje bez obzira na provedenu konverziju. Polazeći od načela potpune restitucije i potpune zaštite potrošača sud smatra da samo dosuđivanje zakonskih zateznih kamata ne dovodi tužitelja u položaj u kojem bi se nalazio da nepoštена ugovorna odredba nije bila ugovorena i primijenjena.
186. Posljedica utvrđene nišetnosti jest obveza uspostave stanja kako bi postojalo da nišetna odredba nije proizvodila pravne učinke od samog početka. To podrazumijeva ne samo povrat iznosa koji su naplaćeni bez valjane pravne osnove, već i uklanjanje svih gospodarskih posljedica koje su za tužitelja nastale zbog dugotrajnog raspolaganja njegovim novcem od strane tuženika.
187. U razdoblju tijekom kojega je tuženik raspolagao novčanim sredstvima stečenim primjenom nišetnih ugovornih odredbi ostvarivao je gospodarsku korist, dok je tužitelj bio lišen mogućnosti raspolaganja vlastitim sredstvima. Stoga se može osnovano postaviti pitanje ostvaruje li dosuda isključivo zakonskih zateznih kamata cilj potpune restitucije ili predstavlja tek djelomično obeštećenje.
188. Načelo učinkovite zaštite potrošača zahtijeva da posljedice utvrđenja nišetnosti budu takve da u cijelosti otklone štetne učinke nepoštene ugovorne odredbe te da ne ostave prostor da trgovac zadrži bilo kakvu gospodarsku korist ostvarenu njezinom primjenom. Svako drugačije rješenje moglo bi dovesti do toga da posljedice nišetnosti budu ograničene na povrat dijela koristi, što nije u skladu sa svrhom zaštite koju pravo Europske unije pruža potrošačima.
189. Načelo da nitko ne može imati koristi od vlastitog protupravnog postupanja dodatno podupire zaključak da restitucija mora biti potpuna. Ako bi trgovac unatoč utvrđenju nišetnosti ugovornih odredbi zadržao dio gospodarske koristi ostvarene višegodišnjim raspolaganjem tuđim novcem, svrha instituta nišetnosti bila bi samo djelomično ostvarena.
190. Stoga se može zaključiti da potpuno obeštećenje ne predstavlja samo povrat neosnovano naplaćenih iznosa uz zakonske zatezne kamate, već zahtijeva naknadu koja će tužitelja doista vratiti u imovinski položaju kojem bi bio da nepoštene ugovorne odredbe nikada nisu bile ugovorene niti primijenjene.
191. Obzirom je u postupku bila sporna visina tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko vještačenje po vještaku Darku Prpiću i DARFIN d.o.o.
192. Vještak Darko Prpić, dipl.oec. u svom je nalazu istakao kako slijedi:
 1. Razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan dospijeća u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita, za anuitete za koje je Nalazom utvrđen više plaćen iznos:
193. Ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan dospijeća u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi

- 126.290,82 kn, za anuitete koje je Nalazom utvrđen više plaćen iznos, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 16.761,68 EUR.
2. Razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan dospijeća u odnosu na anuitete primjenom tečaja na dan isplate kredita, za anuitete za koje je Nalazom utvrđen manje plaćen iznos:
194. Ukupno razlika u iznosu anuiteta primjenom tečaja na dan dospijeća u odnosu na iznose anuiteta primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosi - 264,24 kn, za anuitete koje je Nalazom utvrđen manje plaćen iznos, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi -35,08 EUR.
3. Razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan konverzije u odnosu na iznos preostale glavnice srednjeg tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije
- aneks broj 1 (list 20 spisa)
195. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom tečaja na dan konverzije u odnosu na iznos preostale glavnice primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 77.247,99 HRK, odnosno eurska protuvrijednost po fiksnom tečaju (1 EUR = 7,53450 kn) iznosi 10.252,57 EUR.
- a) Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije iznosi 164.495,12 EUR što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke na dan konverzije iznosi 1.255.439,59 HRK.
196. Iznos preostale glavnice iznosi 263.624,72 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke na dan isplate kredita iznosi 1.178.191,60 HRK.
197. Razlika između iznosa 1.255.439,59 HRK i iznosa 1.178.191,60 HRK je 77.247,99 HRK.
198. b) Prema aneks broj 1 (list 20 spisa) utvrđen je manje uplaćeni iznos tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR, na dan 10.03.2016.g. te iznosi 9.950,83 EUR.
4. Izračun zateznih kamata obračunatih na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja obračunate do dana 30.09.2015.:
199. Ukupno zatezne kamate iznose 7.384,71 EUR.
200. Na nalaz i mišljenje vještaka tužitelj nije imao primjedbi već je u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka specificirao tužbeni zahtjev u podnesku od 6.7.2026.
201. Tuženik je prigovarao matematičkom izračunu vještaka u dijelu u kojem računa razliku u glavnici te predlaže dopunu financijskog vještačenja obzirom da se vještak nije očitovao je li konverzija provedena sukladno zakonu.
202. Sud nema razloga sumnjati da je konverzija provedena sukladno zakonu, a prijedlog tuženika za provođenjem dopunskog vještačenja sud smatra odugovlačenjem postupka, što je protivno načelu parničnog postupka.
203. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao stručno i objektivno, kojeg je vještak izradio sukladno pravilima struke i u isti nema razloga sumnjati.

204. Sukladno nalazu vještaka tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 6.7.2026.
205. Pored glavničnog iznosa preplate s osnove ništetnosti valutne klauzule CHF opisane u točki IV te iznosa zakonskih zateznih kamata na preplaćene glavnične iznose koje teku od dana konverzije do danas, tužitelj, opreza radi, u posebnoj točki kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose do dana konverzije 30.09.2015.g., pri čemu isti potražuje uvećano za zakonske zatezne kamate koje teku od dana podnošenja ove tužbe.
206. Naime, sukladno čl. 31., st. 2. Zakona o obveznim odnosima, na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Iz citirane zakonske odredbe, proizlazi kako vjerovnik ima pravo na tzv. procesne kamate. Dakle, tužitelj u ovom postupku ima pravo na „uglavničeni“ iznos zateznih kamata obračunatih na svaki pojedini preplaćeni iznos glavnice do dana konverzije 30.09.2015.g., zahtijevati daljnji iznos zakonskih zateznih kamata od dana podnošenja ove tužbe.
207. Opisani „uglavničeni“ iznos zateznih kamata na svaki pojedini preplaćeni iznos do dana konverzije, tužitelj potražuje opreza radi, a to zbog nejasnog (i još uvijek neslužbenog) stava zauzetog na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda 13. i 20. prosinca 2022. godine iz kojeg proizlazi kako potrošači imaju pravo na isplatu zateznih kamata na više plaćene iznose glavnice računajući od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije:
208. "Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“
- Sud smatra da citiranim stavom zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda ni na koji način nije razriješeno pitanje prava tužitelja na povrat više plaćenih glavničnih iznosa preplate uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, a koje iznose tužitelj potražuje točkom 1. tužbenog zahtjeva, obzirom da isto nije izrijeckom isključeno u tekstu shvaćanja. Pored toga, jasno je da takvo pravno na glavicu preplate shvaćanjem VSRH niti može biti isključeno obzirom bi isto bilo u direktnoj suprotnosti s ranijim shvaćanjima istoga suda te gore citiranim shvaćanjima Suda EU.
209. S druge strane također je jasno da provedbom konverzije glavnica utužene preplate (plaćeni iznosi spram dužni iznosi prema početnom tečaju CHF) nije podmirena, što vrlo lako može potvrditi svako provedeno financijsko-knjigovodstveno vještačenje, pa i s te činjenične osnove otpada apriori zaključak o osnovanosti jedno zahtjeva za zateznim kamatama.
210. Sud smatra da ne postoji zakonska osnova da se tužiteljici od ukupno utvrđenih preplaćenih iznosa, temeljem utvrđenih ništetnih odredbi

predmetnog ugovora odbiju iznosi koje je on tijekom otplate kredita manje platila iz osnove manjeg tečaja,.

211. Naime, iz stanja predmeta ne proizlazi da je plaćanje manjih iznosa mjesečnih anuiteta od strane tužiteljice bilo koji dio imovine tuženika prešao u imovinu tužiteljice pa stoga u tim okolnostima nema razloga uračunavati u tzv. negativnu razliku i tužiteljice j nije u obvezi tuženiku vratiti iznose koji nisu niti ušli u imovinu tužiteljice.

212. Slijedom navedenog sud je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužitelja i odlučio kao u izreci ove presude.

213. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 16.761,68 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 500,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 6.3.2025., 1.10.2025., 13.7.2206. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 1.500,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 27.9.2024., 12.11.2024., 7.7.2026.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 1.500,00 EUR, što sveukupno iznosi 3.500,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 875,00 EUR, predujam za vještačenje 600,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 4.975,00 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 24. rujna 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-96b94**

Kontrolni broj: **083db-dd75e-7d9fa**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.